

ПИСМОТО ОТЪ БЪЛА-ЧЕРКВА

Старият английчининъ влѣзе въ кѣщи, седна въ едно дълбоко меко кресло предъ отворения прозорецъ и рече:

— Джоне, поржчахъ една щайга съ грозде. Слѣзъ долу да го получишъ.

Джонъ притвори тихо вратата и се спусна по стълбата. Старият английчининъ се загледа навънъ. Вечеръ. Надъ Темза започваха да трепкатъ първитъ свѣтлини. Една платноходка бѣгаше край брѣга и се покланяше на голѣмитъ тъмни здания, като младо момиче.

— Хубаво ли е гроздето, Джоне?

— Отлично, съръ! Зърната сж като кехлибаръ. Сѣкашъ не ги е докосвала човѣшка рѣка. Бѣлиятъ прашецъ още стои по кожицата имъ.

— Донеси цѣлата щайга.

Джонъ се затече навънъ и, когато сложи щайгата на масата, стариятъ стопанинъ на голѣмия спокоенъ домъ хвана единъ гроздъ и го вдигна нагоре срещу свѣтлината на лампата.

Зърната бѣха прозрачни и голѣми, съ дълги дръжки.

— Измий този гроздъ.

Докато Джонъ изпълни поржчката на господаря си, старецътъ вдигна втори гроздъ и се взрѣ учуденъ. Насрѣдъ щайгата намѣри малкъ затворенъ пликъ. Отвори го.

— Кой ли е написалъ това писмо? — продума английчининътъ и погледна щайгата отвънъ. Прочете: „Афузъ-али, българско грозде“.

Писмото бѣше написано несрѣчно, съ криви букви.

— Знаешъ ли, Джоне, кѣде е българската легация?

— Зная, съръ. Наблизо е.

— Иди и помоли българитъ да ми преведатъ това писмо на английски. Искамъ да узная какво ми е написала далечната детска рѣчица. Ясно е, че писмото е писано отъ дете.

Свѣтлинитъ на голѣмия градъ падаха като драгоценни камъни въ водитъ на Темза. Нощта тежко дишаше надъ зданията. Старият английчининъ подири съ очи бѣлата платноходка, но тя се бѣше загубила. Въ клонитъ на съседното дърво сънено записукаха гласчета на малки птичета, които се криеха на топло подъ майчиното си крило.

— Заповѣдайте, съръ, — рече прислужникътъ подиръ половинъ часъ и сложи на масата превода на българското писмо.